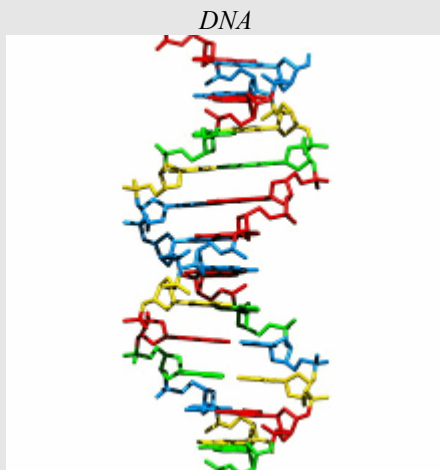

Rb Den Haag, 1 september 1999, Rabobank v HBT en ATO

OCTROOIRECHT – VERMOGENSRECHT

Verpanding octrooiaanvragen

[Akte omvat alle vorderingen en rechten uit octrooiaanvragen; dit ziet ook op verleende octrooien](#)

De rechtbank overweegt dat de bovengenoemde drie octrooien nog niet waren verleend op de datum dat de overeenkomst tot verpanding werd gesloten. Aangezien bij die overeenkomst evenwel ook alle vorderingen en rechten voor HBT uit de octrooien en octrooiaanvragen in onderpand zijn gegeven, moet ervan worden uitgegaan dat de nadien op de (op 16 juni 1992 reeds bestaande) aanvragen verleende octrooien onder het pandrecht van eisers vielen.

Inschrijving pandakte

[Inschrijvingakte in openbare registers Octrooiraad geen constitutief vereiste voor verpanding](#)

De rechtbank stelt voorop dat, zoals artikel 40, eerste lid, Row (1910) bepaalt, pandrecht op een octrooi wordt gevestigd bij een akte en tegenover derden eerst werkt wanneer de akte in de openbare registers van de Octrooiraad is ingeschreven. Dit brengt mee dat die inschrijving geen constitutief vereiste voor de verpanding van een octrooi is. Nu het in geding zijnde pandrecht bij een akte is gevestigd, is het geldig tot stand gekomen.

Geen overdracht octrooien tot zekerheid?

[enkele omstandigheid dat artikel 4 de mogelijkheid \(maar niet de verplichting\) noemt dat in een later stadium de oude toestand weer wordt hersteld \(met naar de rechtbank begrijpt een retour-overdracht van het overgedragen HBT-deel van de octrooirechten\) is daarvoor onvoldoende](#)

De rechtbank stelt allereerst vast dat de hierboven bedoelde overeenkomst II voldoet aan de eisen als bedoeld in artikel 38, eerste lid, Row (1910), zodat een geldige levering van de aandelen in de octrooien van HBT aan ATO heeft plaatsgevonden. De rechtbank volgt eisers niet in hun stelling dat deze overeenkomst slechts strekt tot overdracht tot zekerheid. Uit de overeenkomst blijkt dit niet; de enkele omstandigheid dat

artikel 4 de mogelijkheid (maar niet de verplichting) noemt dat in een later stadium de oude toestand weer wordt hersteld (met naar de rechtbank begrijpt een retour-overdracht van het overgedragen HBT-deel van de octrooirechten) is daarvoor onvoldoende. Uit artikel 3 van de overeenkomst blijkt bovendien dat ATO haar rechten aan derden kan overdragen. De rechtbank kan dan ook niet tot de conclusie komen dat overeenkomst II de strekking mist om het aandeel van HBT in de octrooien in het vermogen van ATO te doen brengen. Of overeenkomst I die strekking had, is thans niet meer van belang.

Niet-ingeschreven pandrecht

[Geen derdenbescherming niet-ingeschreven pandhouder](#)

Het komt derhalve aan op de vraag of ATO zich op enige bepaling van derdenbescherming kan beroepen. ATO heeft dienaangaande gesteld dat het pandrecht jegens haar niet werkt wegens het bepaalde in artikel 40, eerste lid, Row (1910). Dit standpunt is juist. Vast staat dat eisers de akte waarbij het pandrecht werd gevestigd niet hebben ingeschreven in de openbare registers van de Octrooiraad. Het pandrecht werkt dan ook niet tegenover derden, waaronder begrepen is degene, zoals ATO, aan wie (een aandeel in) een octrooi is overgedragen. Dit zou anders zijn als ATO op het moment van overdracht, derhalve op 31 december 1993 wist dat het HBT-aandeel in de octrooien was verpand, maar eisers hebben niets gesteld waaruit een dergelijke wetenschap valt af te leiden. De conclusie is dus dat ATO volledig rechthebbende is geworden op de (voormalige) aandelen van HBT in de octrooien en dat het pandrecht op die aandelen door het geslaagde beroep op artikel 40, eerste lid, Row (1910) is tenietgegaan. De onder Ia gevorderde verklaring voor recht kan dus in geen van haar onderdelen worden toegewezen.

Geen verpanding licenties

[Pandrecht op octrooi geeft geen recht exploitatie-opbrengst van dat octrooi](#)

Een dergelijke (afzonderlijke) verpanding van de rechten en vorderingen uit licenties heeft kennelijk niet plaatsgevonden. Een pandrecht op de rechten en vorderingen uit een octrooi geeft, anders dan eisers kennelijk menen, op zichzelf geen recht op de exploitatieopbrengst van dat octrooi.

Geen onrechtmatig handelen curator

[Curator handelde niet onrechtmatig door Pauliana niet in te roepen](#)

De hier te beantwoorden vraag is of de curator, handelende namens de boedel, onrechtmatig jegens eisers heeft gehandeld doordat hij heeft afgezien van de vernietiging van de overeenkomsten I en II (in welk geval de pandrechten van eisers zouden zijn herleefd). Uit de stukken blijkt dat de curator heeft onderkend dat met name de laatste overeenkomst wegens haar mogelijke paulianeuze karakter voor vernietiging in aanmerking zou kunnen komen. De curator heeft echter betwist dat

hij in 1994 verplicht was de overdrachten uit 1993 te vernietigen. Daartoe heeft hij aangevoerd dat hij als curator beslissingen inzake vernietigingen op grond van artikel 42 Fw neemt na afweging van de belangen van alle betrokkenen en dat hij in dit geval in redelijkheid, na overleg met de rechter-commissaris, het besluit heeft kunnen nemen het belang van alle overige crediteuren te laten prevaleren boven de belangen van eisers. Met de curator is de rechtbank van oordeel dat hem geen onrechtmatig handelen kan worden verweten, aangezien een curator de belangen van alle schuldeisers heeft te behartigen en zich niet hoeft in te spannen om de belangen van enkele schuldeisers ten koste van de andere schuldeisers tot hun recht te laten komen. Hij is dan ook, na overleg met de rechter-commissaris en na afweging van de in aanmerking komende belangen, in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat het sluiten van overeenkomst III in het belang van de gezamenlijke schuldeisers was en dat dat belang prevalerde boven het belang van eisers bij vernietiging.

PROCESRECHT - IPR

Bevoegdheid

Rechtbank niet bevoegd ter zake van registratie en geldigheid pandrecht op buitenlandse octrooien op grond van artikel 16(4) EEX-Verdrag

Ten aanzien van vragen omtrent de registratie en de geldigheid van het pandrecht op buitenlandse octrooien of buitenlandse gedeelten van Europese octrooien is de rechtbank, naar zij ambtshalve overweegt, niet bevoegd. Deze vragen houden immers verband met de nationale registers, ten aanzien waarvan volgens Nederlands internationaal privaatrecht (onder meer tot uiting komend in artikel 16 onder 4 van het EEG-Executieverdrag en artikel 16 onder 4 van het Verdrag van Lugano) uitsluitend de gerechten van de staat, op het grondgebied waarvan registratie is verzocht, rechtsmacht hebben.

Vindplaatsen: BIE 2000, nr. 52, p. 216

Rb Den Haag, 1 september 1999

(E.J. Numann, J.A. Hagen en M.Y. Bonneur)
rolnummer: 98/1701

datum vonnis: 1 september 1999

ARRONDISSEMENTSRECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Civiel Recht - Kamer D

Vonnis in de zaak met rolnummer 98/1701 van:

1. RABOBANK NEDERLAND BIOTECH VENTURE FUND PPM B.V., gevestigd te Utrecht,
2. NPM GARANTIEVERMOGEN N.V., gevestigd te Amsterdam,
3. PARCOM C.V., gevestigd te Den Haag,
4. DE NEDERLANDSE ORGANISATIE VOOR TOEGEPAST NATUURWETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK, gevestigd te Den Haag,
5. PARTNO DEELNEMINGEN B.V., gevestigd te Amsterdam,

6. [A], wonende te Oegstgeest,
7. MOL ADVIES B.V., gevestigd te Andijk,
8. [B], wonende te Parijs (Frankrijk),
9. [C], wonende te Soest,
10. [D], wonende te Arnhem,

eisers,
procureur: mr J.C. Rosenberg Polak.
tegen

1. MR J.P.R. SCHOLTEN (voordien mr J.H. Wittop Koning), wonende te Den Haag, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Holland Biotechnologie B.V., kantoorhoudende te Den Haag,
procureur: mr J.P.R. Scholten,

2. STICHTING AGROTECHNOLOGISCH ONDERZOEK (thans deel uitmakende van de Stichting dienst Landbouwkundig Onderzoek),
gevestigd te Wageningen,
procureur: mr W. Taekema,
gedaagden,

Mr Scholten (voordien mr Wittop Koning) wordt hierna ook aangeduid als: 'de curator', Holland Biotechnologie B.V. als: 'HBT', en Stichting Agrotechnologisch Onderzoek als: 'ATO'.

De rechtbank heeft kennis genomen van de volgende stukken:

- de dagvaarding van 20 april 1998,
- de conclusie van eis, met producties,
- de conclusies van antwoord van de curator en van ATO,
- de conclusie van repliek, met producties,
- de conclusies van dupliek van de curator en van ATO.

RECHTSOVERWEGINGEN

1. Feiten

Als enerzijds gesteld en anderzijds erkend, dan wel niet (meer) of onvoldoende weersproken, alsmede op grond van de in zoverre niet betwiste inhoud van de overgelegde producties staat tussen partijen het volgende vast:

- a. ATO en HBT waren in 1992 gezamenlijk rechthebbenden op een aantal octrooien en octrooiaanvragen.
- b. Bij akte van 16 juni 1992 heeft HBT aan eisers, tot zekerheid van al hetgeen zij van HBT te vorderen mochten hebben uit hoofde van verstrekte en/of te verstrekken geldleningen, verleende en/of alsnog te verlenen kredieten in rekening-courant, tegenwoordige en/of toekomstige borgstellingen, dan wel uit welken anderen hoofde ook, verpand
 - 1) de in de bijlage van de pandakte omschreven octrooien, en
 - 2) alle vorderingen en rechten voor HBT uit voormelde octrooien respectievelijk octrooiaanvragen.
- c. De onder b. bedoelde akte is niet in de openbare registers van de Octrooiraad ingeschreven.
- d. Bij akte van 15 november 1993 (overeenkomst I) zijn HBT en ATO overeengekomen dat ATO een schuld van f 80.000,- van HBT aan Verenigde Octrooibureaux betaalt, onder meer onder de voorwaarde dat ATO volledig eigenaar wordt van alle octrooien c.q. te verlenen octrooien zoals bedoeld in het kader van de

samenwerking tussen HBT en ATO op grond van een overeenkomst van 22 juni 1988.

e. Bij akte van 31 december 1993 (overeenkomst II) zijn HBT en ATO overeengekomen dat, voor zover dit niet reeds bij overeenkomst van 15 november 1993 heeft plaatsgevonden, HBT bij de akte aan ATO overdraagt haar aandeel in de octrooien en in de rechten voortvloeiend uit de octrooiaanvragen, welke overdracht door ATO wordt aanvaard. ATO heeft zich hierbij verplicht om van de netto inkomsten die zij uit de niet-exclusieve licenties op de octrooien en octrooiaanvragen van derden zal verkrijgen gedurende maximaal 20 jaar aan HBT maximaal 65% te betalen.

f. Op 5 januari 1994 is HBT in staat van faillissement verklaard.

g. Bij akte, ondertekend op 30 november 1994 en 3 december 1994 (overeenkomst III), zijn de curator en de Staat der Nederlanden, waaronder ATO valt, overeengekomen dat ATO alsnog een reële tegenprestatie zal leveren teneinde een vernietiging op grond van de artikelen 42/43 van de Faillissementswet (Fw) van de overeenkomsten I en II te voorkomen. Deze tegenprestatie bestaat - kort gezegd - uit een betaling ineens van f 300.000,- en een verplichting om de helft van de exploitatie-opbrengsten tot een maximum van f 4.000.000,- aan de curator te betalen. Uit deze akte blijkt voorts dat ATO ten tijde van het opmaken daarvan op de hoogte was van de onder b. bedoelde verpandingsakte.

2. Vordering, grondslag en verweer

2.1. Eisers vorderen dat de rechtbank bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad:

I. voor recht verklaart:

a. dat eisers hun rechten uit hoofde van de pandakte van 16 juni 1992 hebben behouden en dat, subsidiair, voor zover de overeenkomst tussen de curator en ATO als een koopovereenkomst is te beschouwen, deze tot stand is gekomen met de wetenschap van de rechten van eisers, waardoor ook in dat geval eisers hun rechten hebben behouden, met inbegrip van alle vorderingen en rechten uit (hoofde van) de in de akte genoemde octrooien en/of octrooiaanvragen en/of patenten en/of patentaanvragen, hoe ook genaamd;

b. dat eisers uit hoofde van de tussen hen en HBT opgemaakte akte van 16 juni 1992 recht hebben op 50% van de exploitatieopbrengst van de in die akte genoemde octrooien en/of octrooiaanvragen en/of patenten en/of patentaanvragen; dat ATO vanaf het moment waarop de mededeling van de verpanding haar heeft bereikt slechts bevrijdend kon betalen aan eisers; dat, voor zover exploitatieopbrengsten door de curator zijn geïnd voor het tijdstip waarop voornoemde mededeling ATO heeft bereikt, eisers hun recht op voorrang ter zake van het door de curator uit dien hoofde geïnde hebben behouden;

c. dat eisers voorts recht hebben op afgifte door ATO van 50% van de door ATO van derden reeds ontvangen en nog te ontvangen exploitatieopbrengst van de hiervoor sub a. genoemde octrooien, althans voor

zover zij die nog niet bevrijdend aan de curator heeft afgedragen;

II. de curator en ATO veroordeelt tot het doen van volledige opgave aan (de raadsman van) eisers van de door hen ontvangen opbrengsten van de octrooien, die onderwerp zijn van de pandakte van 16 juni 1992;

III. de boedel van HBT veroordeelt tot betaling van een vergoeding aan eisers voor de schade, die zij lijden ten gevolge van het onrechtmatig handelen van de boedel jegens hen en voor zover zij niet uit hoofde van de voorafgaande delen van het petitum zijn of worden voldaan, op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet;

met veroordeling van gedaagden in de kosten van het geding.

2.2. Aan deze vordering leggen eisers ten grondslag dat zij (nog steeds) pandhouder van de octrooien zijn en dat zij hun hieruit voortvloeiende rechten jegens de boedel van HBT en jegens ATO geldend kunnen maken, alsmede dat de curator onrechtmatig jegens hen heeft gehandeld, waardoor zij schade lijden.

2.3. Gedaagden hebben gemotiveerd verweer gevoerd. Hierop wordt hieronder ingegaan.

3. Beoordeling

Vordering I

3.1. In de overeenkomst van verpanding van 16 juni 1992 wordt verwezen naar de in bijlage I omschreven 'patenten', die vervolgens kort worden 'gedefinieerd'. Uit de gegeven omschrijvingen kan niet worden opgemaakt om welke octrooien en octrooiaanvragen het precies gaat. Bijlage I zelf is door partijen niet in het geding gebracht. Eisers hebben wel een fax van 13 september 1996 van het Nederlandsch Octrooibureau overgelegd, uit welke fax duidelijker wordt welke octrooien en octrooiaanvragen het hier betreft. De rechtbank maakt hieruit op dat in ieder geval sprake is van de volgende drie Europese octrooien die alle zijn verleend voor Nederland: EP 0 369 545 ('Boranen'), verleend op 19 augustus 1992, EP 0 370 561 ('inkleuring'), verleend op 24 juni 1992 en EP 0 321 008 ('basis'), verleend op 1 september 1993. Of en in hoeverre deze octrooien ook zijn verleend voor andere Europese landen, blijkt niet expliciet uit de stukken, hoewel bijlage I bij de overeenkomst tussen HBT en ATO van 31 december 1993 wel in die richting wijst.

De rechtbank overweegt dat de bovengenoemde drie octrooien nog niet waren verleend op de datum dat de overeenkomst tot verpanding werd gesloten. Aangezien bij die overeenkomst evenwel ook alle vorderingen en rechten voor HBT uit de octrooien en octrooiaanvragen in onderpand zijn gegeven, moet ervan worden uitgegaan dat de nadien op de (op 16 juni 1992 reeds bestaande) aanvragen verleende octrooien onder het pandrecht van eisers vielen.

bevoegdheid en toepasselijk recht

3.2. Partijen zijn er klaarblijkelijk van uitgegaan dat op de verpanding en de levering en overdracht van de in geding zijnde octrooien en van de rechten voortvloeiend uit de octrooiaanvragen Nederlands recht van toepassing is. De rechtbank overweegt dat zulks juist is

voor zover het gaat om Nederlandse octrooien en Nederlandse gedeelten van Europese octrooien.

Ten aanzien van vragen omtrent de registratie en de geldigheid van het pandrecht op buitenlandse octrooien of buitenlandse gedeelten van Europese octrooien is de rechtbank, naar zij ambtshalve overweegt, niet bevoegd. Deze vragen houden immers verband met de nationale registers, ten aanzien waarvan volgens Nederlands internationaal privaatrecht (onder meer tot uiting komend in artikel 16 onder 4 van het EEG-Executieverdrag en artikel 16 onder 4 van het Verdrag van Lugano) uitsluitend de gerechten van de staat, op het grondgebied waarvan registratie is verzocht, rechtsmacht hebben.

In het navolgende gaat het derhalve alleen nog om de Nederlandse octrooien en Nederlandse gedeelten van Europese octrooien.

3.3. De vermeldingen van de verlening van de onder 3.1 vermelde octrooien zijn voor 1 april 1995, zijnde de datum van inwerkingtreding van de Rijksoctrooiwet 1995 (hierna: Row 1995), gepubliceerd. Op grond van artikel 103, eerste lid, Row 1995 is ten aanzien van deze octrooien en licenties onder deze octrooien uitsluitend het bij en krachtens de Rijksoctrooiwet (hierna: Row (1910)) van toepassing. Meer in het bijzonder zijn de artikelen 37 tot en met 40 Row (1910) van toepassing op (onder meer) overdracht en verpanding van de octrooien. De rechtbank merkt overigens op dat de artikelen 64 tot en met 67 Row 1995 een vrijwel gelijklopende regeling kennen.

vordering Ia

3.4. De rechtbank stelt voorop dat, zoals artikel 40, eerste lid, Row (1910) bepaalt, pandrecht op een octrooi wordt gevestigd bij een akte en tegenover derden eerst werkt wanneer de akte in de openbare registers van de Octrooiraad is ingeschreven. Dit brengt mee dat die inschrijving geen constitutief vereiste voor de verpanding van een octrooi is. Nu het in geding zijnde pandrecht bij een akte is gevestigd, is het geldig tot stand gekomen.

3.5. Eisers stellen zich op het standpunt dat de overeenkomsten I en II nietig zijn, aangezien zij strekken tot overdracht tot zekerheid. Voorts stellen zij dat overeenkomst II nietig is door beschikkingsonbevoegdheid van HBT, daar de aard en de bestemming van verpande octrooien en daarmee samenhangende rechten die onbevoegdheid met zich brengen. In vervolg daarop stellen eisers dat, voor zover overeenkomst III is te kwalificeren als een koopovereenkomst, partijen die overeenkomst met wetenschap van de bestaande rechten van eisers hebben gesloten, zodat ATO de octrooirechten van HBT onder bezwaar van de pandrechten heeft verworven.

3.6. Gedaagden hebben betwist dat de overeenkomsten I en II strekken tot overdracht tot zekerheid en derhalve nietig zijn. Voorts is gesteld dat, zelfs als moet worden aangenomen dat HBT beschikkingsonbevoegd was, de overdracht in 1993 geldig is omdat ATO verkrijger te goeder trouw was. ATO heeft daartoe gesteld dat zij eerst door het faillissement van HBT van de verpanding op de hoogte kwam. Volgens gedaagden

is overeenkomst III geen koopovereenkomst, omdat de octrooien al in 1993 waren verkocht. Door gedaagden is voorts een beroep gedaan op het bepaalde in artikel 40, eerste lid, Row (1910).

3.7. De rechtbank stelt allereerst vast dat de hierboven bedoelde overeenkomst II voldoet aan de eisen als bedoeld in artikel 38, eerste lid, Row (1910), zodat een geldige levering van de aandelen in de octrooien van HBT aan ATO heeft plaatsgevonden. De rechtbank volgt eisers niet in hun stelling dat deze overeenkomst slechts strekt tot overdracht tot zekerheid. Uit de overeenkomst blijkt dit niet; de enkele omstandigheid dat artikel 4 de mogelijkheid (maar niet de verplichting) noemt dat in een later stadium de oude toestand weer wordt hersteld (met naar de rechtbank begrijpt een retour-overdracht van het overgedragen HBT-deel van de octrooirechten) is daarvoor onvoldoende. Uit artikel 3 van de overeenkomst blijkt bovendien dat ATO haar rechten aan derden kan overdragen. De rechtbank kan dan ook niet tot de conclusie komen dat overeenkomst II de strekking mist om het aandeel van HBT in de octrooien in het vermogen van ATO te doen brengen. Of overeenkomst I die strekking had, is thans niet meer van belang.

3.8. Eisers hebben gesteld dat HBT ten tijde van de overdracht niet bevoegd was haar aandeel in de octrooien onbezwaard met het pandrecht te vervreemden. Deze stelling is op zichzelf juist, terwijl bovendien het pandrecht, nu daaraan goederenrechtelijk gevolg is verbonden, in beginsel ook na die overdracht op de (aandelen van HBT in de) octrooien blijft rusten. Het komt derhalve aan op de vraag of ATO zich op enige bepaling van derdenbescherming kan beroepen. ATO heeft dienaangaande gesteld dat het pandrecht jegens haar niet werkt wegens het bepaalde in artikel 40, eerste lid, Row (1910).

Dit standpunt is juist. Vast staat dat eisers de akte waarbij het pandrecht werd gevestigd niet hebben ingeschreven in de openbare registers van de Octrooiraad. Het pandrecht werkt dan ook niet tegenover derden, waaronder begrepen is degene, zoals ATO, aan wie (een aandeel in) een octrooi is overgedragen. Dit zou anders zijn als ATO op het moment van overdracht, derhalve op 31 december 1993 wist dat het HBT-aandeel in de octrooien was verpand, maar eisers hebben niets gesteld waaruit een dergelijke wetenschap valt af te leiden.

De conclusie is dus dat ATO volledig rechthebbende is geworden op de (voormalige) aandelen van HBT in de octrooien en dat het pandrecht op die aandelen door het geslaagde beroep op artikel 40, eerste lid, Row (1910) is tenietgegaan. De onder Ia gevorderde verklaring voor recht kan dus in geen van haar onderdelen worden toegewezen.

vorderingen Ib en Ic

3.9. Nu de pandrechten op de octrooien en octrooi-aanvragen zijn tenietgegaan, zijn de vorderingen Ib en Ic, die kennelijk zijn gebaseerd op het voortbestaan van die pandrechten, evenmin voor toewijzing vatbaar. Ten aanzien van deze vorderingen wordt verder - ten overvloede - het volgende overwogen.

In de pandakte van 16 juni 1992 zijn, naast de 'patenten/patentaanvraag' aan eisers verpand de 'vorderingen en rechten voor de Pandgever uit voormelde patenten respectievelijk patentaanvraag'. Eisers hebben niet gesteld dat deze akte 'bedingen betreffende licenties' als bedoeld in artikel 40, derde lid, Row (1910) bevat. Dat dit niet het geval is blijkt ook uit artikel L, eerste lid, van de algemene voorwaarden bij die akte, aangezien daarin is bepaald dat de pandgever verplicht is op eerste verzoek aan de bank te verpanden zijn rechten en vorderingen jegens derde(n) uit hoofde van aan die derde(n) verleende licenties of andere rechten met betrekking tot het octrooi. Een dergelijke (afzonderlijke) verpanding van de rechten en vorderingen uit licenties heeft kennelijk niet plaatsgevonden. Een pandrecht op de rechten en vorderingen uit een octrooi geeft, anders dan eisers kennelijk menen, op zichzelf geen recht op de exploitatieopbrengst van dat octrooi.

Vordering II

3.10. Omdat het pandrecht niet meer bestaat en eisers geen recht hebben op de opbrengsten uit de licenties uit hoofde van de octrooien, is ook vordering II, voor zover gericht tegen ATO, niet toewijsbaar.

Voor zover gericht tegen de curator is de vordering om de hieronder, in rechtsoverweging 3.11 te noemen redenen, niet voor toewijzing vatbaar.

Vordering III

3.11. De hier te beantwoorden vraag is of de curator, handelende namens de boedel, onrechtmatig jegens eisers heeft gehandeld doordat hij heeft afgezien van de vernietiging van de overeenkomsten I en II (in welk geval de pandrechten van eisers zouden zijn herleefd). Uit de stukken blijkt dat de curator heeft onderkend dat met name de laatste overeenkomst wegens haar mogelijke paulianeuze karakter voor vernietiging in aanmerking zou kunnen komen.

De curator heeft echter betwist dat hij in 1994 verplicht was de overdrachten uit 1993 te vernietigen. Daartoe heeft hij aangevoerd dat hij als curator beslissingen inzake vernietigingen op grond van artikel 42 Fw neemt na afweging van de belangen van alle betrokkenen en dat hij in dit geval in redelijkheid, na overleg met de rechter-commissaris, het besluit heeft kunnen nemen het belang van alle overige crediteuren te laten prevaleren boven de belangen van eisers.

Met de curator is de rechtbank van oordeel dat hem geen onrechtmatig handelen kan worden verweten, aangezien een curator de belangen van alle schuldeisers heeft te behartigen en zich niet hoeft in te spannen om de belangen van enkele schuldeisers ten koste van de andere schuldeisers tot hun recht te laten komen. Hij is dan ook, na overleg met de rechter-commissaris en na afweging van de in aanmerking komende belangen, in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat het sluiten van overeenkomst III in het belang van de gezamenlijke schuldeisers was en dat dat belang prevalerde boven het belang van eisers bij vernietiging.

De vordering tegen de boedel moet derhalve eveneens worden afgewezen.

3.12. Als de in het ongelijk gestelde partij zullen eisers worden veroordeeld in de kosten van het geding.

BESLISSING

De rechtbank:

- verklaart zich onbevoegd ten aanzien van vordering I voor zover zij betrekking heeft op buitenlandse octrooien en buitenlandse gedeelten van Europese octrooien;
- wijst de vorderingen voor het overige af;
- veroordeelt eisers in de kosten van de procedure, tot op heden aan de zijde van de curator begroot op f 370,- aan griffierecht en f 1.720,- aan salaris procureur en aan de zijde van ATO eveneens begroot op f 370,- aan griffierecht en f 1.720,- aan salaris procureur. Dit vonnis is gewezen door mrs E.J. Numann, J.A. Hagen en M.Y. Bonneur en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 1 september 1999 in tegenwoordigheid van de griffier.